

mener at kunne stille sig saaledes, er det Bevis paa, hvorledes Boligsituationen har forbedret sig, og det er ogsaa et Bevis paa, at Kommunalbestyrelserne mener, at man ikke vedvarende kan modsætte sig en naturlig Udvikling af Erhvervslivet, men maa stille henimod at komme ind under normale Forhold. Men hvorledes man nu end ser paa Spørgsmaalet om Boliglovens Afvikling, er Forholdet dette, at den bestaaende Lov hjemler Ret for de Kommuner, der har haft Huslejensævn, til at opretholde Kontrolbestemmelserne indtil 1. Maj næste Aar. Her i København kan man bevare Huslejensævnene indtil 1. Maj næste Aar, og derefter indføres der Kontrolbestemmelser gældende indtil 1. Maj 1926. Under Hensyn hertil og til, at den højtærede Indenrigsminister har bebudet til Efteraaret at ville fremsætte et nyt Forslag vedrørende hele Boligspørgsmaalet — jeg vil i denne Forbindelse gerne sige, at jeg glæder mig over, at den højtærede Indenrigsminister bebudede ved dette Forslag særlig at ville tage Sigte paa at tilvejebringe nye Boliger —, maa jeg mene, at det vil være unødvendigt i denne forhaabentlig ganske korte ekstraordinære Rigsdagssamling at vedtage en Forlængelse af Huslejeloven. Jeg vil derfor ikke kunne anbefale den foreslaaede Forlængelse til Vedtagelse i det høje Ting.

Efter at have sagt dette vil jeg gerne et Øjeblik vende tilbage til det, der er Kærnen i hele Boligspørgsmaalet, nemlig Bestræbelserne for at fremskaffe et tilstrækkeligt Antal Boliger. Det var, som jeg før sagde, det private Initiativ, der paa fortrinlig Maade løste denne Opgave, indtil der kom Vanskeligheder af en saadan Art, at Staten mente at burde gribe ind. Jeg mener, som sagt, at Forholdene i Provinserne nu er i Færd med at trække sig i Lave. Derimod indrømmer jeg, at i denne store By, København, er der vel nok fremdeles store Vanskeligheder. Hvorvidt disse Vanskeligheder, som den højtærede Minister mente, er større nu, end de tidligere har været, tør jeg ikke have nogen Mening om. Efter de Oplysninger, der foreligger tilgængelige, synes Vanskelighederne at være af ganske samme Størrelse som hidtil. Det synes at være saaledes, at man her i København lige kan dække Boligefterspørgselen i Forhold til Befolkningstilvæksten, men at man ikke er i Stand til at afdrage noget paa den Restance, man er kommet til at staa i, saaledes at stadig det samme Antal Familier mangler Lejligheder.

Fra forskellige Sider har der været

klaget over, at man her i København stillede sig noget uvilligt overfor Parcelbyggeriet. Vi ved jo, at Arkitekter og Ingeniører meget stærkt holder paa, at Kasernebyggeriet er det billigste, det fordelagtigste, og vi forstaar ogsaa, at man af kommunaløkonomiske Grunde kan være interesseret i, at Forbrugerne af Gas, Elektricitet og Vand klumper sig sammen, om jeg maa bruge det Udtryk, bor saa tæt sammen som muligt; derved har man jo sine Kunder nærmest og mest samlet. Vi forstaar, at der derved kan opnaas visse Besparelser i Udgifterne til Gader, Veje og Kloaker o. s. v. Men Parcelbyggeriet er af saa stor social og sanitær Betydning, at man i mange Provinsbyer har ment at burde paatage sig de Udgifter, som det kommunalt betød, at medvirke til Parcelbyggeriets Fremme, og de Udgifter, man i den Henseende har kunnet paatage sig i Provinsbyerne, mener jeg, man ogsaa maatte kunne paatage sig i denne store og ret rige By, København, hvor man har Folkene med de store Formuer og de store Indtægter. Det glæder mig da ogsaa at se, at man nu synes at stille sig mere velvilligt overfor Parcelbyggeriet, end man hidtil har gjort, og gennem dette Byggeri turde der være aabnet en vis Mulighed for, at Boligsituationen ogsaa her i København kan forbedres.

Men der skal ganske sikkert andre Ting til for at faa Boligmangelen afhjulpet herinde, og i denne Forbindelse vil jeg gerne spørge den højtærede Minister, hvordan det gaar med de Bestræbelser, der har været fremme for at faa Vinterbyggeriet i Gang. Det forekommer mig, at jeg har set noget om, at der var et Udvalg, som skulde tage sig af denne Sag. I Provinsbyerne, i alt Fald i mange af dem, er det saaledes, at der bygges omtrent lige saa meget om Vinteren som om Sommeren. Det er altsaa Ejendomme, der paabegyndes saa tidligt paa Efteraaret, at de kan komme under Tag, inden Frostens melder sig; saa staa de Vinteren igennem og tørres og gøres da færdige til April Flyttedag. Jeg forstod ikke rigtig den højtærede Ministers Bemærkninger om Vinterbyggeriet sidste Vinter, thi vel var Vinteren streng og lang, men i alt Fald i mange Provinsbyer var man til Trods herfor i Stand til at udføre Vinterbyggeriet nogenlunde paa samme Maade som tidligere. Naar man havde begyndt i rette Tid, og Ejendommen var kommet under Tag i rette Tid, var det kun et Tids-spørgsmaal, hvornaar den skulde blive færdig; det var ikke et Spørgsmaal, om man skulde begynde, for man kunde ikke i Efteraaret vide,